

Αναζητώντας χαμένους παραδείσους

Η Ε. Σωτηροπούλου συστήνει στο κοινό την τελευταία ηρωίδα της, «Εύα»

Μια πόλη άγνωστη, κρυμμένη μέσα στην εικόνα της συμβατικής πόλης. Κατοικημένη από φαντάσματα, αναμνήσεις, αλλά και επιθυμίες. Και μια Εύα στην αναζήτηση του δικού της εσωτερικού παραδείσου μέσα στο λαμπερό σκοτάδι μιας παραμονής Χριστουγέννων σε μια προσπάθεια αφύπνισης. Πού συμβαίνουν όλα αυτά;

Στις σελίδες του τελευταίου μυθιστορήματος της Ερης Σωτηροπούλου «Εύα» (εκδόσεις «Πατάκη»), που παρουσιάστηκε χτες στο βιβλιοπωλείο «Ιανός» (Αριστοτέλους 7).

Μιλώντας στον «Α» η συγγραφέας εξηγεί πώς «γνωρίστηκε» με την Εύα: «Το γράψιμο κράτησε πολλά χρόνια και ξεκίνησε ως μια ιστορία παραμονής Χριστουγέννων. Μια νύχτας ιδιαίτερης, αφού λόγω της γιορτινής ατμόσφαιρας υπάρχει μια υπόσχεση ευτυχίας στην ατμόσφαιρα, όλοι είναι πολύ πιο ευάλωτοι, ενώ υπάρχουν πολύ περισσότερες προσδοκίες για να διαψευστούν». Η ίδια σκιαγραφώντας το πορτρέτο της ηρωίδας της συμπληρώνει: «Όταν γράφω για κάποιον τον αγαπώ, τον νοιάζομαι και νιώθω ορφανή όταν τελειώνει ένα βιβλίο. Έτσι είμαι ανήσυχη για την πορεία της Εύας, που εκπροσωπεί άθελά της πολλές γυναίκες έξυπνες, χαρισματικές, που φαίνονται καταδικασμένες στην γκρίζα ζώνη, όπου βρέθηκαν ίσως ανεξάρτητα από τη θέλησή τους. Ίσως και παγιδευμένες από δικές τους επιλογές -υπαγορευμένες από

«Το ταλέντο κάποιου δεν αποκλείεται να συνυπάρχει με το φθόνο ή την μικροψυχία» αναφέρει η Ε. Σωτηροπούλου για τον κόσμο των διανοουμένων

βόλεμα, φόβο, συνήθεια- που καθορίζουν ουσιαστικά τη ζωή τους. Ίσως γιατί κάποτε ακόμα και η δυστυχία ή η μιζέρια γίνονται γλυκιά συνήθεια. Όπως και η τελματωμένη σχέση με τον άντρα της, που λόγω αυτής της νύχτας ενδεχομένως να μη συνεχιστεί».

Το ταλέντο, ο φθόνος και η ζαβολιά

Η ιστορία συμβαίνει στην περιοχή της Πλατείας Θεάτρου, που το πρωί φιλοξενεί το εμπόριο, το βράδυ καλλιτεχνικά στέκια και τον πληρωμένο έρωτα. Μια περιοχή με μπερδεμένες χρήσεις, όπως μπερδεμένοι μοιάζουν και οι ήρωες στο

αέναο παιχνίδι των ρόλων: «Επιλέγω ως φόντο μια πόλη μέσα στην πόλη που αγνοούμε. Η περιοχή αυτή είναι τόσο υποβαθμισμένη και αυτός ο σκληρός κόσμος κατοικείται και από φαντάσματα - αναμνήσεις. Και στα προηγούμενα βιβλία η περιπλάνηση σ' ένα αστικό τοπίο είναι και μια εσωτερική διαδρομή της ηρωίδας. Η Εύα με τον τρόπο της κινείται σ' ένα είδος περιθωρίου, θα ήθελε να είναι μέρος του κόσμου των διανοουμένων, αλλά δεν ανήκει εκεί και συναντά ένα περιθώριο που τη δέχεται και είναι πολύ πιο φιλικό και φιλόξενο, έστω και αν φαινομενικά μοιάζει διαφορετικό, αλλοπρόσαλλο».

ΕΡΣΗ
ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

Εύα

Η εσωτερική διαδρομή αναζήτησης μιας σύγχρονης γυναίκας σκιαγραφείται στην «Εύα»

Όσο για την επιλογή του χώρου των διανοουμένων η ίδια υπογραμ-

μίζει: «Είναι ένας χώρος που γνωρίζω. Και ιδιαίτερα στο χώρο των συγγραφέων περισσότερο απ' ό,τι στους εικαστικούς ή στο θέατρο το αντικείμενο του πόθου είναι εντελώς ιδεατό. Δεν είναι ούτε φυσική επιβίωση ούτε το χρήμα - η πίτα εξάλλου είναι πολύ μικρή. Επειτα, το ταλέντο κάποιου δεν αποκλείεται να συνυπάρχει με το φθόνο ή τη μικροψυχία». Σχετικά με την ατάκα της πόρνης από τα Κύθηρα που τη λένε Μοίρα «Γιατί κάτι πρέπει να πηγαίνει στραβά, να ξεφεύγει από τη νόρμα. Αλλιώς η ζωή είναι ανυπόφορη» η συγγραφέας διευκρινίζει: «Τα εύκολα και τακτικά είναι και φθοροποιά. Πρέπει κάπως να κλείνει κανείς το μάτι στην πραγματικότητα, να υπάρχει μια ζαβολιά, κάτι το στραβό που θα προκαλέσει μια δυναμική ανατροπή».

ΓΙΩΤΑ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ